

PETR DENK

ANATOMIE MOCI

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚH ZE SVĚTA POLITIKY



Anatomie moci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Petr Denk

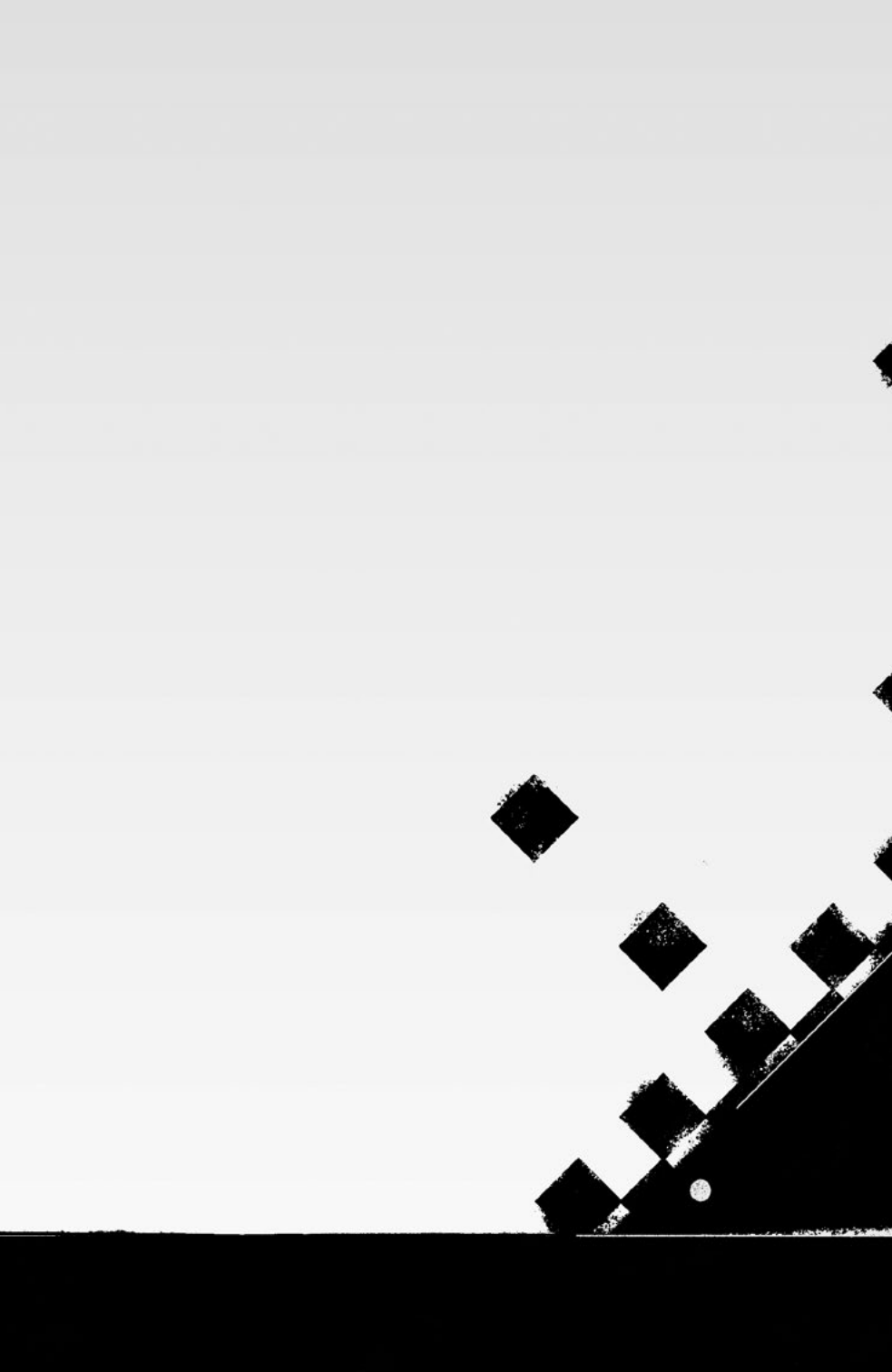
Anatomie moci – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PETR DENK

ANATOMIE MOCI
NEVŠEDNÍ PŘÍBĚH ZE SVĚTA POLITIKY



PETR DENK

ANATOMIE MOCI

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚH ZE SVĚTA POLITIKY



PŘEDMLUVA

Milí čtenáři, držíte ve svých rukách knihu, která na krátkém příběhu ze světa politiky ukazuje některé principy moci. Hlavní důvod, proč jsem se rozhodl tuto knihu napsat, je učinit politickou moc o něco transparentnější, a tím snad i srozumitelnější. Také si občas při sledování politiky kladete otázku: „Sakra, jak je tohle vůbec možné?“ Nezřídka je v pozadí událostí docela jiný příběh než ten, který na první pohled vidíme. Politická soutěž je svého druhu sport, který někdy až chorobně zaměstnává mysl. Za každým politickým aktérem stojí nějaká motivace, obvykle dost silná, protože vejít do politické arény s sebou přináší citelná rizika.

V naší zemi je vstup do některé z politických stran či hnutí nezřídka hodnocen jako vstup do nějakého gangu. Pro část veřejnosti se tím političtí straníci stávají jen těžko přijatelnými lidmi. To je velká chyba, neboť naše země je parlamentní demokracií, jejíž nedílnou součástí je soutěž politických stran, které jsou bohužel personálně velmi podhodnoceny. Čím méně lidí se aktivně věnuje politice, tím méně má demokracie paliva pro své fungování. Přál bych si, aby moje kniha klidně jen o pár kapek zvýšila zájem o mocenské dění v naší zemi.

Nápad napsat knihu zabývající se mocí vznikl v době, kdy jsem psal svou diplomovou práci, která zkoumala část

politického diskurzu a mimoděk odhalila podle mě mnohem důležitější fakta o fungování moci. Během dalších let jsem měl možnost nahlédnout do světa politiky a zjistit, že je to ve své podstatě velká džungle s tvory všeho druhu od predátorů přes ochránce až po kořisti, přičemž tyto zmíněné role se mohou vmžiku proměňovat.

Můžete mě nařknout z toho, že příběh je snad až moc bulvární, řada politických principů je velmi zjednodušená a dějová linie je příliš dynamická. Taková kritika by do značné míry byla oprávněná, ale nemění nic na tom, že anatomie moci, jak je v knize popsána na pozadí příběhu, je skutečná. Chcete vědět, jak funguje? Otočte na další stránky. Na závěr dodávám, že v knize naleznete drobné odkazy na jiná díla, která se politikou a mocí zabývají a kterým jsem tím chtěl vzdát hold. Přeji příjemné čtení a věřím, že čas, který investujete do této knihy, budete považovat za dobrý vklad.

KAPITOLA 1.

Jedné červnové noci stál Viktor Lang na balkóně své pražské garsonky a jako každý jiný večer všedního dne si vychutnával cigaretu. Viktor nebyl příliš vysoký a svým stylem dával okázale najevo, že se cítí být intelektuálem. Navzdory tomu, že před nedávnem oslavil teprve pětadvacáté narozeniny, působil jakýmsi retro dojmem. Rovné zrzavé vlasy nosíval nejčastěji načesané na patku. Na tvářích měl pečlivě zastřižené kotelty, které mu dodávaly vzhled hvězdy stříbrného plátna z dob slavných westernů. Pod nosem si pěstoval knír, který byl sice řídký, ale upozorňoval na lehkou extravaganci nositele. Měl modrošedé oči a jeho pohled zpoza starých brýlí se stříbrnými obroučkami většina lidí hodnotila jako věčně zasněný anebo zamýšlený.

Už pět let, po celou dobu studia na vysoké škole, si každý všední den zapaloval cigaretu, každý den si dopřával jen jednu. Snad to bylo proto, že jako student zkrátka musel myslet ekonomicky a nemohl si dovolit příliš zbytečných výdajů. Anebo ta jediná večerní cigareta seděla k jeho filozofické duši, jelikož se mu u ní dobře přemítalo. Sám už by si na počátek tohohle zvyku nejspíš ani nevzpomněl. Toho večera dodržel svou obvyklou rutinu, a když se na jeho oblíbenou Prahu začala pomalu snášet tma, při pohledu na stovky rozsvěčujících se světél

města si zapálil svůj denní příděl. A přeci bylo něco jinak než obvykle. Toho dne Viktor složil státní závěrečné zkoušky, čímž si vysloužil titul magistra politologie. Zařadil se tak mezi absolventy Karlovy univerzity, která již po staletí obdarovává své studenty věděním a ty vytrvalejší i diplomem.

Politologii měl Viktor rád, ale do červeného diplomu měl zatraceně daleko. Nebyl zrovna premiantem ročníku. Věnoval se jen předmětům, které ho zajímaly, ostatní víceméně ignoroval a k jejich splnění používal všech dostupných prostředků, které nutně nemusely být tak docela v souladu se školním řádem. Jinými slovy, čas od času podváděl tam, kde to považoval za užitečné a někdy kvůli chybějícím vědomostem za nezbytné. Podfuk měl za legitimní prostředek, pokud jej měl posunout blíž k vyššímu cíli, který, jak věřil, on v životě má. Jak se říká, účel světí prostředky. Když onoho červnového večera pozoroval modrošedý kouř, jak se rozpíná a pak mizí ve večerním vzduchu, myslel na svůj plán a cíl, který si vytyčil. Jeho plán byl natolik šílený a cíl natolik ambiciózní, že je považoval za výzvu hodnou člověka jeho kvalit.

Někde v ulici pod balkónem slyšel hádku cizího páru: „Pepo, ty dobytku, co jsem to našla ve tvém telefonu za fotky?“ Jinak se ale večerní Praha postupně více a více ztišovala, byt úplný klid v téhle části města nenastal pořádně v žádnou hodinu. Naposledy vdechl kouř z dohořívající cigarety a vzápětí jej pozoroval, jak po směru větru odplouvá pryč. Činžovní dům v Železniční ulici, ve kterém bydlel, byl století starý, s šedou zašlou fasádou a dvorkem, který věčně okupoval plevel. A přeci měl své skromné útočiště rád. Bylo to hlavně kvůli tomu výjimečnému výhledu na město a samozřejmě se mu během studií nashromáždilo z téhle garsoniéry dost zážitků.

Viktor svůj plán začal sprádat na základě informace, které se mu dostalo před pár týdny. Totiž informace je komodita svým

způsobem jako každá jiná. Pokud jde o veřejně dostupnou informaci, její hodnota je nízká, protože kdo ji poptává, ten ji také snadno získá. Strýček Google je vždy ochoten pomoci, díky za to. Na druhou stranu, pokud je informace vzácná a je přístupná pouze hrstce lidí, její hodnota je vysoká a stoupá s tím, jak klesá její přístupnost. Viktor jednu vzácnou informaci měl, a tak se chopil příležitosti ji zhodnotit.

Típl cigaretu a vešel do bytu. Obytná místnost působila menší, než ve skutečnosti byla, a to hlavně díky velkému množství knih, které kromě knihovny obsadily i řadu porůznu rozmístěných polic. Některé se jen tak válely po stole, dokonce i na podlaze. Postel byla kvůli úspoře prostoru umístěna do patra pod stropem. Stěny garsonky měly nádech kávově hnědé barvy, kterou ovšem často narušovala pestrost nejrůznějších hřbetů knih na policích. Exkluzivní místo v jinak přečpané knihovně zaujímal Vladař od Niccola Machiavelliho. Praktický návod pro panovníka, jak užívat moc, který byl sepsán v dávných časech renesance. V kuchyňském koutě bylo asi tolik lahví alkoholu, kolik byste čekali u vysokoškolského studenta, který se rád oddával filozofování. Viktor si nalil sklenku whisky z lahve, jejíž obsah se už nebezpečně přibližoval dnu. Před spaním si čas od času rád dal drink, lépe se mu pak spalo.

KAPITOLA 2.

Před pár týdny se Viktor sešel s partou nadšenců do politologie, aby u piva probrali politiku. To se vzhledem k typu lidí, kteří se takto scházeli, obvykle obešlo bez násilí a sezení často končilo u alkoholového utopismu, kdy se poslední zasedající začali shodovat na obrysech ideálního politického systému, ve kterém by chtěli žít. Na setkání dorazil i Marek Toman, který byl politickým poradcem nově jmenovaného ministra pro administrativní záležitosti. Totiž, Ministerstvo pro administrativní záležitosti bylo nově zřízeno při nástupu současné vlády. Hlavním úkolem tohoto úřadu bylo zmodernizovat a minimalizovat byrokracii tak, aby odpovídala současnému století. Vznik ministerstva si prosadila levicová Lidová strana sociálně demokratická, zkráceně LSSD, která také dosadila historicky prvního ministra tohoto resortu. Ministerstvo ke zkvalitnění byrokracie zatím přispělo tím, že zvýšilo počet státních zaměstnanců o necelou čtyřstovku úředníků, kteří velice pilně vytvořili systém vnitřních oběžníků a začali zaplňovat zbrusu nové kartotéky nejrůznějšími lejstry a dokumenty přesně v duchu byrokratické praxe minulého století. Ironie? Kdepak, zkrátka nepromyšlená levicová politika.

Dosavadní ministr pro administrativní záležitosti byl donucen k rezignaci kvůli tlaku opozičních politických stran,

kteřé z pohledu vládnoucí koalice poněkud otravně upozorňovaly na to, že nově vzniklé ministerstvo má zatím přesně opačný dopad na vývoj byrokracie, než bylo deklarováno. Novým ministrem pro administrativní záležitosti se stal opět člen Lidové strany sociálně demokratické Jiří Blažek, který vynikal především svou loajalitou k premiérovi a také tím, že se před několika lety stal poněkud nečekaně poslancem. Právě Jiří Blažek si za svého politického poradce vybral Marka Tomana. Bylo veřejným tajemstvím, že svou pozici získal Marek z protekce, neboť byl Blažkův příbuzný, respektive byl jeho vzdáleným synovcem. Tak to často bývá, ty nejzajímavější pracovní pozice jsou obsazovány členy rodiny, známými a známými známých. Tím pádem je obvykle zajištěna loajalita a odměny za práci směřují do míst, která mají potenciál návratnosti v budoucnu.

Sešlost fanoušků politologie se v noci z pátku na sobotu začala pomalu rozpouštět. Ti odolnější pokračovali ve svém alkoholovém tažení za zábavou do jiných podniků. Ti méně odolní vyrazili na cestu domů, čímž si na druhou stranu zajistili snesitelnější ranní bolehlav. Marek Toman patřil do skupiny slabších. Stejně jako Viktor byl Marek mladý, ovšem na rozdíl od Viktora byl podsaditý, s kulatým obličejem, černými vlasy a upraveným plnovousem. Už by býval vyrazil domů, kdyby ho Viktor nepozval k baru na posledního panáka. Zdálo se, že si dobře rozumějí, a tak z jednoho panáka byly dva a pak tři. Marek se vžil do role politikou ošlehaného mazáka, který školí nezkušeného kolegu. Kdyby věděl, že Viktor svou roli naivního studenta a příkyvovače sehrával jen proto, aby si Marek přestal dávat pozor a utrousil jakoukoli informaci, kterou by Viktor mohl využít ve svůj prospěch. Tuhle roli nevinné vrby, které člověk může svěřit cokoli, aniž by se musel obávat důsledků, nehrál poprvé.